

over hvilke der i bindingsperioden ikke kan disponeres, og som ved frigivelsen indløses tillige med påløbne renter.

Under den således ændrede ordning medvirker banker og sparekasser samt overfor mynderiet på den måde, at de tager imod rettidige indbetalinger fra de opsparingspligtige af den fulde opsparingsrate. Sådanne indbetalinger kan også ske til opkrævningskommunen, der derhos er eneste indbetalingssted for indbetalinger i afdrag og indbetalinger efter betalingsfristens udløb, jfr. forslaget § 7. For disse indbetalinger udstedes der foreløbige kvitteringer, der senere skal afløses af opsparingsbeviser.

Medens det beløb på antagelig ca. 80 mill. kr., der skulle udredes for skatteåret 1951—52 i henhold til loven af 25. november 1950, skulle indgå i pengeinstitutterne, er det ved nærværende forslag forudsat, at det beløb, der som følge af den foreslåede udvidede opsparingspligt *herudover* skal opkræves, skal indsættes på en spærret konto i Danmarks Nationalbank. Dette er udtalt i forslaget § 17, hvor det tillige er foreslået, at der kun skal kunne disponeres over denne konto af finansministeren med tilslutning af rigsdagens finansudvalg.

Til denne konto i Nationalbanken indgår de opsparingsbeløb, der indbetales til kommunerne, samt de opsparingsbeløb, pengeinstitutterne modtager, med den i forslaget § 10, stk. 2, nævnte undtagelse. Da man ikke kan vide, hvilket beløb der i henhold til loven af 25. november 1950 ville være blevet indsat i det enkelte pengeinstitut som bunden opsparing for skatteåret 1951—52, har man ved § 10, stk. 2, fikseret det beløb, hvert pengeinstitut må beholde af modtagne indbetalinger i henhold til forslaget regler, til et beløb, svarende til, hvad der pr. 1. oktober 1951 indestår i det pågældende pengeinstitut som bunden opsparing for skatteåret 1950—51 med et tillæg, der skønsmæssig er fastsat til 15 pct. af opsparingsbeløbet vedrørende 1950—51. Det beløb, pengeinstitutterne herefter kan tilbageholde, skal de forrente overfor statskassen med 4 pct. p. a. (rentes rente), og tilbagebetale ved den almindelige frigivelse af den bundne opsparing.

Den ændrede fremgangsmåde, man har måttet foreslå med hensyn til opsparingsordningens gennemførelse som følge af, at kon- tooprettelser i pengeinstitutterne nu må opgives, vil stille betydelige krav til de myndigheder, der skal medvirke ved ordningens administration. Forskellige af forslaget be-

stemmelser tager sigte på at forenkle denne administration. Dette gælder således bestemmelserne i forslaget § 2, hvorefter der ikke bliver tale om opsparing for skattehalvår, samt rentebestemmelserne i forslaget §§ 8, 11 og 18. Det må af praktiske grunde anses for påkrævet, at man, når opsparingsbeviserne til sin tid skal frigives og indløses tillige med påløbne renter (beregnet med rentes rente), kan indløse alle opsparingsbeviser af samme pålydende med samme beløb, uanset at indbetalingerne kan være sket på mange forskellige tidspunkter, hvorved renteberegningerne ville påvirkes. Derfor skal den opsparingspligtige ifølge § 8, stk. 2, ved indbetaling efter forrentningens indtræden erlægge en hertil svarende rente, der for at forenkle renteberegningerne er foreslået sat til $\frac{1}{3}$ pct. månedlig for hver påbegyndt måned. Og i henhold til § 11, hvorefter opsparingsbevisernes pålydende forrentes med 4 pct. p. a. (rentes rente), skal denne forrentning altid, uanset indbetalingstidspunkterne, regnes for halvdelen af opsparingsbeløbet fra den 1. januar 1952, og for halvdelen fra den 1. juni 1952.

I henhold til forslaget § 18, stk. 1, skal opsparingsbeviserne lyde på beløb, der er delelige med 50 kr., jfr. herved § 3, stk. 2. Der kan i tilfælde af delvis uerholdelighed blive tale om differencebeløb. Sådanne beløb tilbagebetales kontant efter nærmere bestemmelse af finansministeren, og det er foreslået, at der bortses fra beregning af de ubetydelige rentebeløb, der her kan blive tale om.

Lovforslaget indeholder i § 2, stk. 6, og i §§ 12—14 fritagelses- og dispensationsbestemmelser, der ganske svarer til bestemmelserne i loven af 25. november 1950 § 1, stk. 3, og §§ 8—10. I forslaget § 16 er der foreslået tillagt finansministeren beføjelse til at tillade, at opsparingsbeløb, såvel for skatteåret 1950—51 som for 1951—52, indbetalt af fremmede statsborgere, frigives i tilfælde af, at den opsparingspligtige definitivt forlader landet; det kan i sådanne tilfælde forekomme mindre naturligt, at opsparingsbeløbet skal forblive bundet her i landet i flere år.

Om tidspunktet for den generelle frigivelse af opsparingsbeløbene træffes afgørelse i henhold til forslaget § 17, stk. 2, af finansministeren med tilslutning af rigsdagens finansudvalg og efter forhandling med Danmarks Nationalbank. Tilbagebetaling skal dog se- nest ske inden udgangen af året 1959.